

РЕШЕНИЕ

№ 4621

гр. София, 09.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 44
състав**, в публично заседание на 25.06.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Юлия Тодорова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **2504** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – чл. 161 от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма] с ЕИК[ЕИК], с адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от изпълнителния директор Г. А. П. срещу ревизионен акт № [ЕГН]/31.05.2012 г., издаден от А. К. К., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С., потвърден в оспорената част за данъчен период м. 08.2011 г. с решение № 2967/14.12.2012 г. на директора на дирекция “Обжалване и управление на изпълнението” [населено място].

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на ревизионния акт, в частта на отказано право на данъчен кредит за м. 08.2011 г. по фактура № 34/30.08.2010 г., издадена от [фирма]. Жалбоподателят посочва, че не оспорва, че договорената пшеница, чието количество е 800 тона, не е била доставена, но твърди, че фактурираната стойност е изцяло платена, което е станало причина дружеството да сезира Окръжна Прокуратура Д. за измамни действия на представляващото доставчика лице П. А., срещу който е образувано досъдебно производство. Излага твърдение, че оспорва извода на органа по приходите, че не е налице предпоставка по смисъла на чл. 68, ал.1, т.1 от ЗДДС за възникване на право на данъчен кредит и че не е приложим чл. 25, ал.7 от ЗДДС. На следващо място сочи, че видно от т. 6.3 на сключения договор от 29.08.2011 г., страните са се договорили плащането на цената да се извърши авансово в размер на 100 % от стойността на стоката, следователно налице е авансово плащане, предхождащо данъчното събитие, което изисква

начисляване на ДДС и предпоставя правото на данъчен кредит. Иска се от съда да отмени ревизионния акт в обжалваната част за данъчен период м. 08.2011 г. като незаконосъобразен. В съдебното производство оспорващият се представлява от адв. К., която поддържа жалбата и моли да ѝ бъдат присъдени направените по делото разноски.

Ответната страна – директорът на дирекция ”Обжалване и данъчно-осигурителна политика” – [населено място], чрез процесуалния си представител юрк. А., изразява становище за неоснователност на жалбата, моли съда да остави в сила оспорения ревизионен акт и претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София - град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Със заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № 1112304/28.10.2011 г., изменена със ЗВР № 1201260/13.02.2012 г. издадени от Е. А. В., на длъжност началник сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” при ТД на НАП С. е възложено извършване на ревизия на [фирма] за определяне на задължения по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ за периодите от 01.07.2010 г. до 31.08.2011 г. Издателят на тези ЗВР е упълномощен със заповед № РД-01-6/04.01.2010 г. на директора на ТД на НАП - С.. Извършването на ревизията е възложено на А. К. К. - главен инспектор по приходите - ръководител екип и Д. С. С. - старши инспектор по приходите, при ТД на НАП - С..

За резултатите от извършената ревизия е съставен ревизионен доклад /РД/ № 1201260/28.03.2012 г., връчен на ревизираното лице на 02.05.2012 г. В срока по чл. 117, ал. 5 ДОПК дружеството е подало писмено възражение срещу издадения ревизионен доклад, което не е уважено от органа по приходите по съображения, изложени в ревизионния акт.

Ревизията е приключила с оспорения в настоящото производство ревизионен акт № [ЕГН]/31.05.2012 г., издаден от А. К. К. - главен инспектор по приходите при ТД на НАП С., оправомощен със заповед за определяне на компетентен орган № К 1201260/09.04.2012 г., издадена от органа, възложил ревизията. Въз основа на констатациите в ревизионния доклад, с ревизионния акт, в частите потвърдени с решение № 2967/14.12.2012 г. на директора на дирекция “Обжалване и управление на изпълнението” [населено място] са установени задължения по ЗДДС за данъчен период м. 08.2011 г. в общ размер на 37 263,87 лв., в т. ч. ДДС в размер на 26 023,79 лв. и лихви за забава в размер на 11 240,08 лв., произлизащи от непризнато право на приспадане на данъчен кредит по фактура № 34/30.08.2011 г., издадена от [фирма].

На основание чл. 68, ал. 1, т.1 и чл. 69, ал.1, т.1 от ЗДДС, поради недоказано реално изпълнение на процесните доставки по смисъла на чл. 6 ЗДДС с ревизионния акт е отказано право на приспадане на данъчен кредит за данъчен период м. 08.2011 г. по фактура № 34/30.08.2011 г. с предмет пшеница реколта 2011 г., издадена от [фирма], с данъчна основа 255 200 лв. и начислен ДДС в размер на 51 070 лв.

Р. акт е връчен на Г. П. – изпълнителен директор на ревизираното дружество, на 11.06.2012 г. по електронен път. Жалбата по реда на чл. 152 ДОПК до директора на дирекция „О.” – [населено място] е подадена чрез ТД на НАП - С. град на 25.06.2012 г. Между страните е сключено споразумение по чл. 156, ал.7 ДОПК, с което срокът за произнасяне е удължен до 3 месеца, считано от датата на изтичане на законоустановения срок по чл. 155, ал.1 от ДОПК. С решение № 2967/14.12.2012 г. директорът на дирекция „О.” – С. е потвърдил ревизионния акт в оспорената част по

ЗДДС за данъчен период м. 08.2011., в останалите части ревизионният акт е отменен и не подлежи на обжалване по съдебен ред.

По делото са приети и неоспорени от страните, писмените доказателства, представени с административната преписка, както и писмените доказателства, представени от жалбоподателя с молба от 11.04.2013 г. в хода на съдебното производство, съставляващи разпечатка от електронна поща, документи от С., пощенски плик с клеймо от 23.07.2012 г. и копие от споразумение. По искане на жалбоподателя, съдът е задължил трета неучастваща страна в производството, а именно ТД на НАП – С. да представи извлечение от информационния масив на НАП, установяващо отразил ли е доставчикът [фирма] издадената процесна фактура в дневниците за продажба и в справка – декларацията за м. 08.2011 г. и внесен ли е ефективно ДДС, в отговор на което с писмо № 16577/17.06.2013 г. по описа на АССГ е представено писмо от директора на офис Д. на НАП с изх. № 12510-1/22.05.2013 г. ведно с приложени справка декларация по ЗДДС и дневник за продажби за данъчен период м. 08.2011 г.

В хода на съдебното производство е изслушано и прието от страните, заключение по допуснатата съдебно-счетоводна експертиза, изготвена от вещо лице Мимоза В. В.. Съдебно-счетоводната експертиза е изготвена въз основа на всички приложени по делото писмени доказателства и документите представени от жалбоподателя, а именно: Договор за покупко-продажба на зърно от 29.08.2011 г., прехвърлителен протокол, регистрационна карта за земеделски производител на [фирма], фактура № 34/30.08.2011 г., банково извлечение от 31.08.2011 г., движение по сметка 402 Доставчици по аванси, сметка 503 Разплащателна в лева, сметка 4531 Начислен ДДС на покупките и оборотна ведомост 2011 - 2013. Относно поставената задача да бъде извършена проверка в счетоводството на жалбоподателя и да се установи, какви счетоводни записвания са направени във връзка с осъществената стопанска операция от 29.08.2011 г., вещото лице е констатирало, че счетоводното записване показва 100 % авансово плащане, което кореспондира с т. 6.3. от сключения договор между страните. Въз основа на събраните доказателства, в заключението по изготвената съдебно-счетоводна експертиза е установено, че във връзка с издадената фактура № 34/30.08.2011 г. от [фирма], са направени следните счетоводни записвания, а именно дебитирана е сметка 4020 Доставчици по аванси, аналит. доставчик [фирма] със сумата от 255 000,00 лв и е дебитирана сметка 4531 Начислен ДДС на покупките със сумата от 51 040,00, съответно кредитирана е сметка 503 Разплащателна сметка лв. със сумата от 306 240,00 лв. Плащането е извършено 100% авансово на 31.08.2011 г. по банков път от разплащателната сметка на жалбоподателя в банка О. с основание на плащането „№ 34/30.08.2011 г. пшеница реколта 2011 г.”.

Жалбата до АССГ е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 ДОПК, от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материално-правните разпоредби по издаването му.

Оспореният ревизионен акт е издаден от компетентен орган по приходите – чл. 118, ал. 2 ДОПК вр. чл. 7, ал. 1, т. 4 ЗНАП. Със заповед № К 1201260/09.04.2012 г., издадена от Е. А. В. – началник сектор „Ревизии” Дирекция „Контрол” при ТД на НАП С., е определен А. К. К. за компетентен орган по издаване на ревизионен акт на [фирма]. Обжалваният РА е издаден и в предвидената от закона форма – чл. 120, ал. 1

ДОПК. При издаването на оспорения РА не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, които да водят до неговата отмяна.

За установяване фактите и обстоятелствата от значение за извършваната ревизия, са предприети действия, описани в констативната част на ревизионния доклад, който по силата на чл. 120, ал. 2 от ДОПК е неразделна част от ревизионния акт. Въз основа на доказателствата, представени по делото с административната преписка, както от допълнително представените доказателства от страните и въз основа на приетото по делото заключение по съдебно-счетоводна експертиза, съдът приема за установено следното от фактическа и правна страна:

С ревизионния акт за данъчен период м. 08.2011 г. е отказано право на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 51 040,00 лв. по фактура № 34/30.08.2011 г., издадена от [фирма] Е. на жалбоподателя.

На доставчика е извършена насрещна проверка, резултатите от която са документирани с ПИНП № 22-45-1112304-06/22.12.2011 г. Видно от справка в Търговския регистър, дружеството е deregистрирано по инициатива на данъчен орган на 13.12.2011 г. За целите на проверката е изготвено ИПДПОЗЛ № 24382-1/25.11.2011 г., за връчването на което е посетен адреса за кореспонденция на дружеството. Поради неоткриване на представител на дружеството, гореописаното ИПДПОЗЛ е връчено по реда на чл. 32 от ДОПК, но изисканите документи не са предоставени. От представените документи и писмени обяснения от жалбоподателя с писмо вх. № К.-972#1/24.02.2012 г. е установено, че дружеството [фирма] Е. е избрано от [фирма] по същите критерии, както и всички други доставчици, а именно оповестено налично количество зърно и съответствие на търсеното за конкретна сделка качество и цена на предлаганата стока. На следващо място жалбоподателят сочи в писмените си обяснения, че собственика П. А. на [фирма] се е представил в офиса на жалбоподателя като арендатор на 8 000 дка земя и собственик на над 800 т. пшеница, която е била изключително необходима на [фирма] за издължаване на количество по сключен договор в момент, когато цената на зърното е в непрекъснат възходящ тренд. Двете дружества сключили договор за покупка с условие на доставка EXW, като при сключване на договора, доставчика е представил картон на земеделски производител и декларация за произход и добра земеделска практика. След издаването на процесната фактура от [фирма], [фирма] превел 100 % авансово цялата стойност в съответствие с договореностите между страните, но при инспекция в склада на следващия ден в [населено място] жалбоподателят установил, че такова количество зърно в посочения от доставчика склад не съществува. Наред с това след направени допълнителни проучвания се оказало, че картончето за земеделски производител е фалшиво и съответно е подадена жалба до Окръжна прокуратура [населено място] за измама в особено големи размери. Срещу лицето П. А. е образувано досъдебно производство и е обявен за общодържавно издирване. С оглед всички извършени действия и събрани доказателства в хода на ревизионното производство, органът по приходите е извел извод, че не е налице извършена реална доставка на пшеница между страните, поради което правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 51 040,00 по фактура № 34/30.08.2011 г. е отказано. В същия данъчен период жалбоподателя е декларирал и извършена доставка към [фирма], за която не са констатирани основания за корекция на ползвания данъчен кредит. С оглед на всичко гореизложено и след прихващане на сумите ДДС за възстановяване и ДДС за внасяне, с ревизионния акт се установява резултат за

данъчен период м. 08.2011 г. ДДС за внасяне в размер на 26 023,79 лв. и лихви за забава в размер на 11 240,08 лв.

Въз основа на приетата съдебно-счетоводна експертиза, която съдът кредитира като неоспорена от страните и съответстваща на приетите по делото писмени доказателства, се установява, че видно от договор за покупко-продажба на зърно от 29.08.2011 г., [фирма] се задължава да прехвърли на [фирма] собствеността върху определеното в договора количество пшеница от български произход в размер на 800 тона, реколта 2011 г., опаковка 100% насипно. Съгласно т.1.2 от сключения договор, продавачът гарантира, че стоката е негова собственост и върху нея нямат права трети лица. Продавачът се задължава да достави стоката, натоварена на камиони в [населено място] в периода от 30.08.2011 г. до 15.09.2011 г. Приемането на стоката се извършва в база в [населено място] съгласно обичайната търговска практика. Относно плащането, страните са се договорили, че купувачът се задължава да плати на продавача цена от 319.00 лв. на тон без ДДС с доставка до база в [населено място]. В момента на доставката и предаването на стоката, продавачът издава на купувача данъчна фактура. Плащането на цената се извършва в лева авансово - 100% от стойността на стоката. Договорът е придружен от подписана от доставчика Декларация за произход и добра земеделска практика, в качеството му на производител. Във връзка със сключения договор от 29.08.2011г. е издадена на жалбоподателя фактура № 34/30.08.2011г. на стойност 306 240,00 лв., от които данъчна основа 255 200,00 лв. (800 x 319,00лв.) и ДДС 51 040,00 лв. с предмет пшеница реколта 2011г. Съгласно банково извлечение от 31.08.2011г. от разплащателната сметка в банка О. на жалбоподателя, е извършен превод към кореспондент [фирма] с основание на плащането № 34/30.08.2011г. пшеница реколта 2011г. [фирма] е извършил плащането 100% авансово съгласно т.6.3. от договора и е осчетоводил същото със счетоводното записване на стопанската операция, както следва: дебитирана е сметка 4020 Доставчици по аванси със сумата от 255 000,00 лв. и е дебитирана сметка 4531 Начислен ДДС на покупките в размер на 51 040,00 лв. Кредитирана е сметка 503 Разплащателна сметка лв. със сумата от 306 240,00 лв. Вещото лице е посочило, че към датата на изготвяне на експертизата, стоката не е доставена, нито е заприходена.

В хода на съдебното производство са представени от трета неучастваща страна в процеса, а именно ТД на НАП, писмо с изх. № 12510-1/22.05.2013 г. ведно със справка-декларация по ЗДДС и дневник за продажби на [фирма] за данъчен период м. 08.2011 г. В горесцитираното писмо е посочено, че издадената фактура № 34/30.08.2011 г. е включена в справка – декларация по ЗДДС за м. 08.2011 г. и в дневника за продажби от страна на [фирма]. Видно от приложената справка – декларация по ЗДДС резултата за периода е ДДС за внасяне в размер на 640,00 лв., като сумата не е внесена.

С оглед представените по делото доказателства, настоящият съдебен състав приема за правилен и обоснован изводът на органите по приходите, че не е налице реално извършена доставка, отразена в процесната фактура, издадена от [фирма].

От събраните по делото доказателства се установява, че процесната фактура е отразена в дневника за покупки и продажби и СД по ЗДДС за съответния данъчен период, както и че плащането по фактурата е извършено изцяло по банков път на 31.08.2011 г., видно от приложеното банково извлечение на сметката на жалбоподателя в банка О. (стр. 389 по делото). Установено е

също така, че фактурата е издадена на основание сключен договор за доставка от 29.08.2011 г., сключен между двете дружества ([фирма] в качеството му на продавач и [фирма] в качеството му на купувач), като предмет на договора е покупката на 800 тона пшеница, реколта 2011 г. Относно обстоятелството дали е налице възникнало данъчно събитие, съгласно чл. 25, ал. 1 от ЗДДС данъчно събитие по смисъла на този закон е доставката на стоки или услуги, извършена от данъчно задължени по този закон лица, вътреобщностното придобиване, както и вносът на стоки по чл. 16 (текст, съответстващ на чл. 62 от директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 г. относно общата система на данъка върху добавената стойност). Съгласно чл. 25, ал. 2 от ЗДДС данъчното събитие възниква на датата, на която собствеността върху стоката е прехвърлена или услугата е извършена (текст, съответстващ на чл. 63 от директивата). Съобразно чл. 25, ал. 6, т. 1 от ЗДДС на датата на възникване на данъчното събитие по ал. 2, 3 и 4 данъкът по този закон става изискуем за облагаемите доставки и възниква задължение за регистрираното лице да го начисли. Следователно, основният принцип е, че данъчното събитие настъпва и ДДС става изискуем, когато стоките или услугите са доставени, т.е. данъкът става изискуем в момента или след възникването на данъчното събитие, но не и преди това. При авансовите плащания, обаче този хронологичен ред е различен – данъкът е изискуем преди да бъде извършена доставката. В този смисъл е и чл. 25, ал. 7 от ЗДДС, съгласно който, когато, преди да е възникнало данъчно събитие по ал. 2, 3 и 4, се извърши цялостно или частично авансово плащане по доставка, данъкът става изискуем при получаване на плащането (за размера на плащането), с изключение на получено плащане във връзка с вътреобщностна доставка (съответният текст е този на чл. 63 от директивата). В тези случаи се приема, че данъкът е включен в размера на извършеното плащане. Авансовото плащане по смисъла на тази разпоредба не е данъчно събитие по чл. 25, ал. 2,3 и 4, но по силата на закона представлява юридически факт, който води до изискуемост на данъка. За да възникнат тези последици, обаче е необходимо наличие на основание за извършване на това авансово плащане, поради което следва да се анализира сключения договор за доставка на пшеница. По договор сделката е от място в [населено място], като точен адрес, къде се намира базата на доставчика липсва в договора. Доставчикът се е представил като земеделски производител, но впоследствие се оказало, че представения от него картон за земеделски производител е фалшив, следователно не са налице никакви доказателства, че въпросния доставчик наистина е разполагал със стоката, имал е кадрова, техническа и материална обезпеченост да извърши доставката.

Отделно от това, в договора сключен между [фирма] и „П. агро“ еоод, е уговорено последното дружество да достави пшеницата в срок от 30.08.2011г. до 15.09.2011г. т.с. срочното задължение е уговорено в полза на длъжника [фирма]. Доставчикът изпада в забава едва след дата 15.09.2011г. Затова неправилни са изводите на жалбоподателя в писмените бележки по делото, че този срок е в негова полза, не, срокът е в полза на длъжника по насрещното задължение за доставка на стоката. Срочното задължение не е и уговорено под условие, така както цитира и се позовава на

съдебна практика [фирма] в бележките по делото от дата 03.07.2013г. Според договора от 29.08.2011г. в чл.5.1. от него, страните се договорят правото на собственост върху вещта да премине върху купувача, т.с. жалбоподателя, от момента на претегляне на стоката на превозно средство в база [населено място]. За приемането на стоката се изготвя приемо-предавателен протокол. Няма спор между страните, че стоката не е предадена от продавача на купувача по начина, уговорен в чл. 5. Не е прехвърлено и правото на собственост върху договореното количество жито, следователно липсва доставка на стока по смисъла на ЗДДС във вр. с чл. 24 от ЗЗД.

От събраните по делото доказателства се установява по несъмнен начин (това е и обстоятелство, което се потвърждава от приетата и неоспорена от страните съдебно-счетоводна експертиза), че в процесния случай е налице 100 % авансово плащане по процесната фактура относно документираните със същата стоки. Както, обаче се посочва в множество решения на Съда на Европейския съюз посоченото правило е отклонение от правилото на чл. 63 от директивата и трябва да се тълкува стриктно (решение от 21 февруари 2006 г. по делото В. Н. и G. D., C-419/02, точка 45, решение от 19 декември 2012 г. по дело О. Б., C-549/11, решение от 7 март 2013 г. по дело Ефир Б., C-19/12). В съответствие с посочените правни разпоредби, а и съобразно мотивите на посочените решения на Съда на Европейския съюз, за да бъде данъкът изискуем при такава ситуация е необходима пълна информация относно данъчното събитие, а именно бъдещата доставка или бъдещото изпълнение трябва да се знае и по-специално, както и отбелязва генералният адвокат в становището си по делото В. Н. и G. D., C-419/02, когато се извършва авансово плащане стоките или услугите трябва да бъдат много точно идентифицирани, като в този случай идентифицирането на стоките трябва да бъде ясно, както по отношение на техния вид и специфични особености, така и по отношение на техния доставчик и по отношение на времето на доставката им, като приложимостта на чл. 25, ал. 7 от ЗДДС се отрича при наличието на авансови плащания, при които страните не са посочили точно стоките или услугите и имат възможност да избират измежду едни или други от тях, както и при възможността по взаимно съгласие да отлагат многократно срока на доставката, т.е да е налице неяснота в тази насока. В противен случай не може да намери приложение изключението на чл. 25, ал. 7 от ЗДДС, респективно чл. 63 от директивата. В процесния случай именно с оглед на това изискване не може да се обоснове приложимостта на чл. 25, ал. 7 от ЗДДС. Това се установява от събраните по делото доказателства, а именно, че стоките, предмет на доставката по процесната фактура изобщо не са били доставени, като уговорения срок за доставка е бил в периода от 30.08.2011 г. до 15.09.2011 г. Между страните не се спори, че предметът на договора не е изпълнен – налице е пълно неизпълнение на договорената доставка на пшеница, включително и към датата на подаване на жалбата срещу ревизионния акт в съда. Относно наведения довод от страна на жалбоподателя, че очакваната бъдеща доставка излиза извън времеви обхват на ревизията, поради което от значение е единствено факта на извършеното авансово плащане и не следва да се изследва дали доставката

е реално извършена, настоящият състав счита довода за неоснователен, тъй като е платено на 29.08.2011г., което е данъчното събитие, което води до изискуемост на данъка и е в периода на ревизията-до 30.08.2011г. По делото е безспорно доказано, че доставката не е извършена, още повече доставчикът не само не е бил открит от органа по приходите, а е обявен за общодържавно издирване във връзка с воденото срещу него досъдебно производство за измама в особено големи размери. Съгласно разпоредбата на чл.25, ал.7 от при наличие на авансово плащане ДДС става изискуем и получателят на плащането дължи издаване на данъчна фактура, респ. за платеща възниква правото на данъчен кредит за ДДС върху размера на платеното. Авансовото плащане, по смисъла на тази разпоредба, не е данъчно събитие по чл.25, ал.2, 3 и 4, но по силата на закона представлява юридически факт, който води до изискуемост на данъка. За да възникнат тези последици, обаче, е необходимо наличието на основание за извършване на това авансово плащане, което в случая липсва. В този смисъл е практиката на Върховен административен съд по сходни казуси, напр. Решение №9431 от 25.06.2013г. по адм. дело №2254 от 2013г. по описа на ВАС, VIII отд.

От всички описани факти, съдът счита, че бъдещо реализиране на сделката не може да се очаква, още повече въпреки, че все още между страните е налице договорна обвързаност, срокът за изпълнение на доставка на уговорената стока е изтекъл и безспорно доказано е, както и не се спори от страните, че такава сделка не се е осъществила реално. Следователно поради нереалното осъществяване на процесната сделка, не може да се обоснове приложимостта на чл. 25, ал. 7 от ЗДДС и да се приеме, че е налице възникнало данъчно събитие. За да може да бъде ДДС изискуем, без стоките или услугите все още да са били доставени е необходимо всички релевантни елементи на данъчното събитие, т.е на бъдещата доставка на стоки или услуги да са вече известни, което в процесния случай не е налице. Обстоятелството на невъзникнало данъчно събитие прави основателен извод за правилност на изводите на ревизиращите органи, които са отказали правото на приспадане на данъчен кредит на жалбоподателя по процесната фактура, издадена от [фирма].

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав намира, че с ревизионния акт правилно и законосъобразно е отказано правото на данъчен кредит на [фирма] по фактура № 34/30.08.2010 г., издадена от [фирма] на основание чл. 68, ал.1, т.1 във вр. с чл. 6 от ЗДДС.

При тази констатация съдът приема, че оспореният ревизионен акт е издаден от компетентен административен орган, в предвидената по чл.120 от ДОПК форма, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, не е нарушен материалния закон, а актът е съобразен с целта на закона.

Предвид изхода на делото и заявеното от ответника искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 161, ал.1 ДОПК, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на Директора на дирекция „ОДОП“ сума в размер на 1 195,27 лв. (хиляда сто деветдесет и пет лева и двадесет и седем стотинки) съгласно чл. 7, ал. 2, т. 4 във вр. чл. 8 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1 ДОПК, Административен съд
София- град, I отделение, 44-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] с ЕИК[ЕИК], срещу ревизионен акт № [ЕГН]/31.05.2012 г., издаден от А. К. К., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С., потвърден в оспорената част с решение № 2967/14.12.2012 г. на директора на дирекция “Обжалване и управление на изпълнението” /понастоящем „ОДОП”/ [населено място], в частта, в която на жалбоподателя са определени публични задължения за внасяне, в резултат на отказано право на данъчен кредит за данъчен период м. 08.2011 г., по фактура №34 от 30.08.2011г. с доставчик [фирма] и ДДС в размер на 51 040лв..

ОСЪЖДА [фирма] с ЕИК[ЕИК] да заплати на ответника - Дирекция “Обжалване и данъчно-осигурителна практика” [населено място] юрисконсултско възнаграждение в размер 1 195,27 лв. (хиляда сто деветдесет и пет лева и двадесет и седем стотинки).

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република Б. в 14 дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: